

T Y N N A,

Z KOŚCIOŁEM SŁYNĄCYM CUDAMI BOGARODZICY.

Tynna, jest to cichutka wioska na Podolu, rozsiadła po obu brzegach rzeki Tarnawy, która tocząc się przez wieś Tarnawę i miasteczko Dunajowce, równolegle między rzekami Smotryczem i Uszycą, w kierunku południowym wpada do Dniestru.

Jedyną i rozgłosną chwałą dzisiejszej Tynny jest piękny kościół cudami słynący. Wieś rozeslaną na równinie, od południa lasy uwieńczają, a od północy, na lewym brzegu rzeki, kościół nad nią króluje. Tynna leży w powiecie kamienieckim, dekanacie uszyckim, na samej pocztowej drodze, od Kamieńca o 4, a od Jarmoliniec o 2 mile.

Początek tego miejsca ginie w pomroce wieków; lecz gdy jest wzmianka piśmienna w archiwum kościelném, że Tynna, Tarnawa, Tarnawka i Tomaszów,

nim przeszły r. 1697 za Zygmunta Wazy przez zmianę na dziedzictwo Tomasza Humieckiego, łowczego podolskiego, były to dobra królewskie od dwóchset przeszło lat, wnosić więc należy, że Tynna powstała przy końcu XIV, lub początku XV wieku. Trafiwszy na czasy świetne Olgierdów i Władysławów Jagiellonczyków, kiedy polskie żyto i pszenica spławiały się Dniestrem aż do Bizancyum i Cypru, nie dziwnego że zasłynęła jarmarkami. Wówczas Tynna była znaczném miastem, rozłożoném po obu stronach Tarnawy. Nad lewym brzegiem rzeki, naprzeciw domu zajezdnego, zwanego ratuszem, pokazują miejsce gdzie stał kościółek drewniany, podług podania najdawniejszy, pod wezwaniem św. Katarzyny. Około r. 1590, wyżej nieco drewnianego, zmurowany został kościół parafialny przez Tomasza Humieckiego, łowczego podolskiego, naówczas dzierżawcę Tynny. Po przejściu Tynny do Humieckich z początkiem XVII wieku, Urban VIII, w swym przywileju nadanym tutejszemu kościołowi z odpustem na wszystkie